

Lekke banden

In m'n achterhoofd had ik de stormloop van Noord-Afrikanen op de hekken rond de Spaanse enclaves Ceuta en Melilla, toen op de kazerne in Garderen honderden banden van militaire voertuigen werden lek gestoken. In zijn verantwoording aan de Tweede Kamer hoorde ik onze minister vervolgens zeggen: "Zelfs al zou ik alle 45.000 militairen voor dat doel inzetten, red ik het nog niet".

Hoe je het ook wendt of keert, de toegangscontrole van militaire objecten is soms kwalitatief uitermate teleurstellend. Ik ben niet de enige die dat vindt, getuige het rapport 'Beveiliging militaire objecten' van de Algemene Rekenkamer van 4 februari 2004: 6 van de 19 onderzochte militaire objecten voldeden niet aan de eisen van fysieke beveiliging. Bijna éénderde! Nu kun je veronderstellen dat de kazerne in Garderen hier ook toe behoorde, maar 'assumption is the mother of all fuck-ups'.

Blijkbaar moeten we om de 100 meter camera's met bewegingssensoren aanleggen. Of infanteriecompagnieën bij toerbeurt militaire objecten laten bewaken. Of dubbele hekwerken aanleggen, met daartussen 3-rolconcertina's, bijtgrage honden of antipersoneelmijnen. Maar dat staat (inter-) nationale wet- en regelgeving niet toe.

Zodra je met de smartcard van een collega zo'n complex kunt binnengaan, of - erger nog - met een bankpasje of zwembadpas, is het tijd voor reactie.

Die reactie kan bestaan uit het verleggen van het beveiligen van militaire objecten naar bewaken. De verschillen tussen deze begrippen worden helder uiteengezet door kolonel b.d. Gerard J. Felius op bladzijde 340 van zijn autobiografie 'Einde oefening. Infanterist tijdens de Koude Oorlog'. Ik volsta gemakshalve met het motto 'Wie alles beveiligt, beveiligt niets'. Bewaken is wellicht beter, hoe arbeidsintensief ook.

In elk geval lijkt het er verdacht veel op dat de huidige beveiliging van kazernes met 'de wacht voor de poort, het slot op de deur en het elektronische alarm ... de min

of meer gebruikelijke veiligheidsincidenten' niet uitsluiten. Volgens dat rapport van de Rekenkamer. Zoals het er staat lijkt het een ingecalculeerd risico, maar het gaat toch echt niet om het beveiligen van elastiekjes, paperclips en punaises.

Vandalen slaagden erin 1.661 banden van 463 voertuigen lek te steken. Zo'n min of meer gebruikelijk veiligheidsincident scoort niet goed bij de belastingbetaler, van wie van iedere € 100 maar liefst 5 euro en 30 cent naar Defensie gaat.

Misschien moeten de beveiligingsbeambten wat vaker patrouilles uitvoeren, want Onze Minister kan zijn spullen onmogelijk voor 100% beveiligen. Neem nou de toegang tot kazernes: die is soms probleemloos, ondanks of juist dankzij de geautomatiseerde toegangsverlening met de smartcard. Misschien moeten diezelfde beveiligingsbeambten vaker controleren op pasfoto en naam. Nu kan de problematische beveiligingssituatie eenvoudig worden opgelost: Defensie haalt de infanteriebeveiligingscompagnieën (IBC'en) uit de mottenballen om geselecteerde doelen systematisch en onafgebroken onder

toezicht te houden. Echter, het instellen van wachtposten, onophoudelijke patrouillegang e.d. resulteert in een nog hogere werkdruk onder het toch al hoog belaste Defensiepersoneel.

Onze minister kan onmogelijk 45.000 militairen uit z'n mouw schudden. Hij kan er wél voor zorgen dat om het even welke voldoende

de gekwalificeerde beveiligers dan ook afdoende middelen tot zijn beschikking heeft om lekke banden tot het verleden te laten behoren.

Marcel van Hemert, onderofficier bij het Regiment Geneeskundige Troepen van het Dienstvak Logistiek, schrijft deze column op persoonlijke titel.

“De toegangscontrole van militaire objecten is soms kwalitatief uitermate teleurstellend”